

dnia 23.V.2024 r.

**Petycja
w sprawie pracowników i robotników
Rzeczypospolitej Ludowej (5)
- przywrócenie socjalizmu i równego podziału**

PETYCJA JEST SKIEROWANA DO MINISTERSTW

1. Ministerstwo Rodziny, Pracy, Pomocy i Polityki Społecznej w Warszawie, Biuro Dialogu Społecznego
info@mrips.gov.pl / info@mrpips.gov.pl / Sekretariat.DDP@mrips.gov.pl
2. Ministerstwo Kultury, Sztuki i Dziedzictwa Narodowego w Warszawie
esp@kultura.gov.pl, dmp@kultura.gov.pl ,
pomocsocjalna@kultura.gov.pl
3. Ministerstwo Finansów i Banku Narodowego w Warszawie
kancelaria@mf.gov.pl
4. Ministerstwo Rozwoju i Technologii w Warszawie
kancelaria@mrit.gov.pl
5. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów w Warszawie
kontakt@kprm.gov.pl
6. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie
Biuro Komunikacji Społecznej Kancelarii Sejmu
listy@sejm.gov.pl ,
7. Senat Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie
kontakt@senat.gov.pl
8. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie
listy@prezydent.pl

9. Rzecznik Praw Obywatelskich w Warszawie
biurorzecznika@brpo.gov.pl
10. Episkopat Polski w Warszawie
skep1@episkopat.pl , rzecznik@episkopat.pl
11. Ministerstwo Edukacji Narodowej w Warszawie
i Szkolnictwa Wyższego i Nauki w Warszawie
kancelaria@men.gov.pl , kancelaria@mnisw.gov.pl
12. Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych
interwencje@pfron.org.pl, szczecin@pfron.org.pl
13. Ministerstwo Sprawiedliwości w Warszawie
kontakt@ms.gov.pl, skargi@ms.gov.pl

dotyczy: zmian i przemian , problemów w systemie

- 1. rodzinnym**
- 2. pracowniczym**
- 3. edukacyjnym**
- 4. rozwojowym**
- 5. płacowym**
- 6. przedsiębiorczym**
- 7. składkowym**
- 8. podatkowym**
- 9. kulturalnym**
- 10. kościelnym**
- 11. zdrowia**
- 12. sprawiedliwości**
- 13. mieszkalnym**
- 14. resortowym**

Przedmiotem petycji są problemy, potrzeba zmiany i przemiany w:

- 1. Rodzinie**
- 2. Pracy**
- 3. Edukacji**
- 4. Rozwoju**
- 5. Wynagrodzeniach**
- 6. Przedsiębiorczości**
- 7. Podatkach**
- 8. Składkach**
- 9. Kulturze**
- 10. Niepełnosprawności i Zdrowia**
- 11. Sprawiedliwości**
- 12. Kościele**
- 13. Mieszkalnictwie**
- 14. Resortowości**

Spis treści

dotyczy:.....	3
WSTĘP/WPOWADZENIE - WYSTĄPIENIE.....	5
RODZINA.....	12
EDUKACJA, A BIEDA i PRACA, ROZWÓJ.....	15
PODSUMOWANIE.....	20
NIŻ DEMOGRAFICZNY.....	21
BRAK MIESZKAŃ, A KRYZYS ZAMIESZKANIA.....	24
BEZDOMNOŚĆ, A DOMY MIŁOSIERDZIA.....	28
PARAFIANIE , A KOŚCIÓŁ.....	31
PODSUMOWANIE.....	33
NIEPEŁNOSPRAWNOŚĆ, A SPRAWIEDLIWOŚĆ.....	34
SYSTEM KARNY do zmiany.....	40
STAROŚĆ I MŁODOŚĆ , A MIESZKANIE.....	42
1. STAROŚĆ.....	42
MAŁŻEŃSTWO I KONKUBINAT.....	43
KAWALERSTWO I PANIENSTWO.....	44
PRACA.....	45
FUNDUSZ PRACY.....	46
PRACA i EDUKACJA - ROZWÓJ.....	47
BEZROBOCIE I NIEOPŁACALNOŚĆ PRACY.....	47
PRZEDSIĘBIORCZOŚĆ.....	51
KULTURA.....	53
RESORTY.....	56
BANKI – SPICHLERZE.....	60

WSTĘP/WPOWADZENIE - WYSTĄPIENIE

Szanowny Sejmie Rzeczypospolitej Polskiej i Szanowny Rządzie Rzeczypospolitej Polskiej – Ministerstwo Finansów i Kancelario Prezesa Rady Ministrów. Dziękuję za jakiegokolwiek zainteresowanie poruszonymi problemami obywateli Polski i stawianymi przypuszczeniami ich przyczyn oraz przykładami rozwiązań.

Jako osoba młoda, w części produktywna, w części sprawna stoję świadomie w obronie swoich praw i praw innych obywateli w podobnej sytuacji, których dotyczą zgłaszane problemy. Moje zgłoszenia i poruszane problemy nie mają formy konkretnych haseł i postulatów, ale są zgodne z obecnie , panująca sytuacja, tendencjami, trendami, kierunkami w Polsce, Europie, Unii Europejskiej i na świecie.

Zdaję sobie sprawę ze złożoności przyczyn zgłaszanych problemów, dlatego z własnej perspektywy i punktu widzenia, jako w części dobrze wyedukowany obywatel przez państwo Polskie, zapewniającego bezpłatną edukację – staram się poruszać różne problemy jednocześnie i ich powody oraz zaproponować różne rozwiązania zgłaszanych problemów dotyczących obywateli Polski.

Młodzi i produktywni, sprawni obywatele polski po przemianie polityczno – gospodarczej Polski w latach 90-tych XX wieku (upadku PRL i komunizmu) oraz niepełnosprawni niepokoją się sytuacją społeczną i gospodarczą Polski, która wpływa na ich obecną sytuację bytową i losową oraz przyszłą w przyszłości.

Istnieje duże zagrożenie iż obecne pokolenie młodych ludzi

- 1. zostanie zmarginalizowanych i zepchniętych finansowo i losowo do pomocy oraz systemu opieki socjalnej**
- 2. Zostanie im odebrana szansa na pracę i emeryturę, czy rentę.**

Podstawową przyczyną obecnej i przyszłej złej sytuacji młodych i produktywnych obywateli jest to iż zlikwidowano w znacznej rozmiarze państwowe firmy, sprywatyzowano przedsiębiorstwa i całkowicie otwarto rynek na prywatne inicjatywy i inwestycje, na obcy również kapitał.

Przekształcono całkowicie system pracy, na pracę feudalną, niewolniczą u prywatnego właściciela i pracę dorywczą lub na czarno po ludziach.

W socjalizmie, brak było prywatyzacji, panowała kolektywizacja własności, panowało równy podział w różnych sferach i równe dbanie o obywateli w różnych obszarach.

W socjalizmie prawie każdy mógł liczyć na pracę od państwa, w państwowej firmie, czy budżetówce.

Płace były spłaszczone i niskie, nie było bogatych, ani biednych, ani dużego dysonansu między biednymi, a bogatymi.

W Polsce Robotniczej Ludowej były w późniejszym okresie upadku socjalizmu, były kartki, bony i talony za które mogli nabyć wszyscy równo produkty, czy usługi których był deficyt i trzeba było na wszystko stać w kolejkach, o wszystko starać w kolejce, ale można było prawie wszystko nabyć.

W komunizmie, czy socjalizmie, ludzie nie musieli ciężko pracować, a przez brak produktów i usług oraz hojne wynagradzanie robotników, pracowników – nie było zbyt dużej konsumpcji wszystkich produktów i usług – które określały rentowność i zasadność wynagrodzeń.

Obieg dużej ilości pieniędzy wśród obywateli przez dość łatwą pracę, godne wynagrodzenia i duży obieg wolnych pieniędzy wśród obywateli, stał się przyczyną inflacji, czyli zbyt dużej ilości pieniądza, a zbyt małą ilością produktów i usług na rynku, a ich wysoką cenę dodatkową, napędzającą ceny i wysokość wynagrodzeń.

Obecny system czysto konsumpcyjny i ograniczony do czystej konsumpcji i zysku, nastawiony na czystą efektywność pracownika i rentowność pracy, sprawił że wszyscy ludzie, wszyscy obywatele nie mają wystarczającą pieniędzy i pracy, aby był równy i zrównoważony obieg pieniądza na rynku oraz wpływy w budżecie państwa na finansowanie obywateli oraz różnych inwestycji, inicjatyw.

Obecnie najbiedniejsi i najłabsi obywatele w różnych sferach potrzebują wszelkich dopłat, aby ich aktywizować, aby praca była w jakikolwiek sposób opłacalna i można było cokolwiek zarobić po taniej cenie, tanim kosztem produkcji – cokolwiek sprzedać.

Obecnie na wolnym, otwartym rynku konkurencja jest tak duża, że powstają wiele ciągle produktów i usług, celowanych do bardzo wymagających i wybrednych konsumentów. Życie produktu i usług jest krótkie, gdyż nie każdy ma równo do nich dostęp, gdyż klienci konsumenci próbują wyzyskiwać sprzedawców, producentów, właścicieli firm, nabywać wszystko tanim kosztem, tanią siłą roboczą.

Dlatego praca u prywatnych właścicieli, jest ciężka, trudna, jałowa, nie stała i niestabilna, słabo opłacana, panuje duża rotacja pracowników, marnowanie produktów i usług, których wszyscy nie mogą nabyć lub nabywają po kosztach, czy częściej poniżej kosztów.

Po 100 latach powinny nadejść zmiany i czas pracy powinien być krótszy. Powinno być:

- 1. czterodniowy dzień pracy, aby praca była lżejsza i można było załatwić sprawy w ciągu tygodnia**
- 2. wolne niedziele niehandlowe, aby pracownicy nie byli wykorzystywani i zmuszani do pracy nadgodzinami**
- 3. duża przerwa między pracą w dniu tzw „sjesta”, aby pracownicy mogli spędzić w ciągu dnia czas z rodziną i przyjaciółmi**
- 4. praca na półetatu dla wszystkich za godną płacę, aby więcej było miejsc do pracy i pracowników**
- 5. częste zmiany stanowisk i czasu pracy na rano, w południe, popołudniu, wieczorem lub nocą, aby pracownicy nie wpadali w monotonię**

W obecnym systemie w większości młode i produktywne pokolenie nie dorobi się niczego, nie zapracuje na godną emeryturę czy rentę. Prędzej czy później obywatele się zbuntują i dojdą do zrozumienia – bezcelowości, sensu pracy, a sensie życia na socjalu, zasiłkach socjalnych.

Systemu emerytalnemu grozi zapaść, jeżeli

- 1. Jeżeli każda praca dorywcza nie będzie na umowę**
- 2. wszystkie umowy cywilno-prawne o pracę na zlecenie, o dzieło nie będą oskładkowane**
- 3. Każda praca nie będzie się liczyła do stażu pracy**
 - czas wszystkich umów zlecenie i o dzieło**
 - praca na praktykach w szkole i szkoleniu**
 - praca na stażu po szkole dla absolwentów**
 - czas ukończonych szkół i studiów**
 - opieka nad osobą starszą lub niepełnosprawną**
 - opieka nad małoletnim i nieletnim dzieckiem**

W tym systemie rzeczy przy obecnym trendzie niżu demograficznym, depopulacji spowodowanej dużym bezrobociem i niskimi wynagrodzeniami, złą sytuacją rodziny, sytuacją mieszkaniową, prędzej czy później zabraknie rąk do pracy i będzie musiała upaść idea rodziny, w części system emerytalny, zarezerwowany głównie dla prywatnych przedsiębiorców i urzędników.

Jakie mogą być rozwiązania tych problemów.

- 1. Stworzenie systemu dochodu gwarantowanego w spoczynku, uzależnionego od wykształcenia i kompetencji, doświadczenia i ostatniej pracy, czy pełnionych funkcji**
- 2. Powstanie Zakładu Wynagrodzeń Społecznych, dbających o odpowiednią kulturę wynagrodzenia za pracę obywateli pracujących prywatnie i publicznie, które**
 - zlikwidowało by duże różnice w płacach**
 - zlikwidowało by ciągłe strajki**
 - powiązywałoby wynagrodzenie podstawowe w spoczynku i czynności z aktualną sytuacją budżetu państwa**
- 3. Stworzenie rozwojowego systemu wynagrodzeń w spoczynku i czynności uzależnionych od aktualnego wykształcenia i kompetencji, zawodu i pełnionych funkcji, zdobytej pozycji społecznej zlikwidowałoby**
 - nierówności społeczne i płacowe, różnice między bogatymi i biednymi**
 - niesprawiedliwość płacową i pracy**
 - zapewniło by dochód podstawowy i gwarantowany na różnych poziomach rozwoju zawodowego i w klasach społecznych**

4. Stworzenie i przywrócenie Ministerstwa Kontroli Państwowej (Najwyższy Urząd Kontroli „NIK”)

- ograniczenie państwowo zbyt otwartego i wolnego rynku**
- przywracanie kolektywizacji własności do skarb państwa**
- kontrolowanie sztucznie konkurencji przez zgodę na prowadzenie działalności i włączenie, przyłączenie się do jakieś spółdzielni, spółki, czy holdingu**
- kontrolowanie sztucznie konsumpcji przez kartki, bony i talony na towary i usługi**
- kontrolowanie sztucznie wynagrodzeń, dochodów i przychodów przez odpowiednie składki i podatki od nich na Fundusze wspierające najbiedniejszych i najstarszych**

RODZINA

GWARANTOWANY DOCHÓD PODSTAWOWY, a PRZYMUSOWA BIEDA

Niemcy jako jedyne państwo europejskie wprowadziło gwarantowany dochód obywatelski w kwocie ok. 600 euro dla wszystkich osób bezrobotnych – bez żadnych warunków i obowiązku pracy.

Państwo Polskie zapewnia wszystkim bezrobotnym obywatelom i posiadającym niski dochód – dochód podstawowy w formie warunkowej (zasitek socjalny).

- 1. okresowy dla bezrobotnych na czas poszukiwania i podjęcia pracy**
- 2. stały dla długotrwale bezrobotnych z powodu długotrwałych przeszkód do podjęcia pracy**

Dla osób w rodzinie prowadzących wspólne gospodarstwo domowe, dochód podstawowy ma wynosić od 2025 r, do ok. 780 zł w formie zasiłku okresowego dla sprawnych i poszukiwanych pracowników lub stałego na osobę w rodzinie, gdy występują długotrwale problemy.

- 1. Bezdomnym**
- 2. emigrantem**
- 3. długotrwale bezrobocie**
- 4. niskie i nieodpowiednie kwalifikacje**
- 5. niskie kompetencje i doświadczenie**
- 6. macierzyństwo i tacierzyństwo**
- 7. niepełnosprawność częściowa lub znaczna**
- 8. całkowita niezdolność do pracy**
- 9. starość i wymaganie opieki osób drugich**

Dla samotnych osób, prowadzących odrębne gospodarstwo domowe, dochód od 2025 r wynosi do ok. 1000 zł na osobę.

Niestety nie jest to dochód bezwarunkowy, aby go otrzymać, otrzymać zasiłek socjalny trzeba spełniać szereg warunków i pełnić szereg obowiązków.

Trzeba być osobą

- długotrwale bezrobotną**
- trwale bezdomną**
- niepełnosprawną**
- osobą starą, seniorem**
- rodzicem niepełnoletnich dzieci**
- emigrantem, obcokrajowcem w azylu politycznym uciekającym przed wojną**

Za to nie można:

- nie można pracować legalnie, czy dorabiać i otrzymywać dochód podstawowy od państwa i pełnej formy zasiłku**
- nie można dorobić powyżej kwoty kryterium dochodowego na osobę we wspólnym lub odrębnym gospodarstwie**
- posiadany jakikolwiek dochód jest wliczany i odejmowany od kwoty kryterium dochodowego**
- nie można być wolnym i samodzielnie finansowo**
- trzeba utrzymywać innych domowników lub członków rodziny z swojej renty lub emerytury**
- nie można odmówić pracy poza swoimi oczekiwaniami, preferencjami**

Ten system jest stary i przestarzały nie pozwala na inwestowanie w swój rozwój zawodowy i wyjście, uwolnienie z biedy, ubóstwa, wyjście z niewoli i usamodzielnienie się. Jest to skuteczny system, powstrzymujący ludzi przed samodzielnym wzbogaceniem się, usamodzielnieniem i dochodzeniem większych praw.

Stworzenie jakiegoś systemu motywacyjnego, na przykład dopłat do wynagrodzenia za pracę na zlecenie i dzieło oraz umów krótkoterminowych, zachęciłoby obywateli do podejmowania legalnej i płatnej pracy.

Aby otrzymać zasiłek dla bezrobotnych, trzeba jakiś czas pracować i otrzymuje się go tylko na jakiś czas przerwy od pracy. Zasiłek dla bezrobotnych zastępowany jest częściej przez zasiłek socjalny, gdy zaczynają występować problemy socjalne, uniemożliwiające podjęcie i poszukiwanie pracy, czyli :

- 1. choroba i niepełnosprawność**
- 2. macierzyństwo i tacierzyństwo**
- 3. opieka nad starym lub chorym członkiem rodziny**
- 4. niskie i nieodpowiednie kwalifikacje**

EDUKACJA, A BIEDA i PRACA, ROZWÓJ

Aby zostać studentem i pobierać stypendium socjalne, trzeba obciążyć rodzinę w miejscu zameldowania swoim dochodem, przy ubieganiu o podstawową pomoc socjalną członków rodziny w domu, co utrudnia równiemiernie i podstawowe utrzymanie obywateli i wyjście z domu za nauką, poszukiwaniem pracy i usamodzielnienie się uczniów, studentów, absolwentów uczelni.

Nie ma zasiłków ,czy dodatków dla absolwentów kończących szkołę, uczelnie wyższe, chcących kontynuować lub muszących zrobić przerwę w nauce. Brakuje tych zasiłków aby zmotywować ich do dalszej edukacji i rozwoju oraz pracy. Brakuje dodatków z tytułu osiągniętego tytułu naukowego, pracy w stanie spoczynku.

Na przykład

- 1. technik 250 zł**
- 2. licencjat 500 zł**
- 3. inżynier 750 zł**
- 4. magister 1000 zł**
- 5. doktor 1250 zł**
- 6. docent 1500 zł**
- 7. profesor 2000 zł**

lub i

- 1. zasiłek edukacyjny ok. 250 zł**
- 2. zasiłek szkolny ok. 500 zł**
- 3. zapomoga ok. 1000 zł**

Wprowadzenie dodatków za zdobyty tytuł naukowy, zwiększyłoby zainteresowanie obywateli kształceniem i kontynuowaniem nauki oraz pracą. Zwiększyła by się ilość studentów i absolwentów oraz ilość pracujących i dorabiających nauczycieli.

Dodatek za zdobyty tytuł naukowy, zwiększyłby prestiż szkół, rangę zdobytych dyplomów i odbytych szkoleń. Zostałaby zapelniona luka między obywatelami, którzy nic nie robią i nie pracują, a absolwentami szkół, uczelni, którzy stają się potrzebni i wyruszają w drogę nauki, aby utrzymać ewentualnie swoje dzieci i rodziny oraz dbać o swoją ojczyznę.

Podstawowy Dochód Gwarantowany, czy obywatelski umożliwiłby obywatelom wolność dochodową i wolność obywatelską.

Postulowane wprowadzenie na świecie, w Europie i Polsce dochodu obywatelskiego w wysokości 1200-1300 czy 1500 zł umożliwiającej podstawową samodzielną egzystencję, doprowadziłoby owszem do pogłębienia bezrobocia, ale znacznie zlikwidowałoby biedę i bezradność obywateli. Jednak pozbyłoby sensu przymus do legalnej pracy i pracy na emeryturę, życie na najniższej emeryturze.

Nikt nikogo nie zmusi i nie może zmusić do pracy niezgodnej z kogoś preferencjami i kompetencjami, poglądami, czy kulturą oraz wizją opłacalności pracy. Posiadanie bezwarunkowego podstawowego dochodu obywatelskiego ma sens- gdyż pozwala żyć każdemu bezrobotnemu na jakimś podstawowym godnym standardzie i w komforcie psychicznym, pozwala być przede wszystkim niezależnym, wolnym obywatelsko i finansowo, pozwala ewentualnie swobodnie dorobić i pracować dorywczo osobom, które nie mogą lub nie chcą pracować na etat i na stałe – pytanie czy pracujących i bogatszych stać na utrzymanie takich osób mniej samodzielnych i wolnych z nie własnej winy.

- 1. Przez brak miejsc pracy, nasycenia rynku pracy osobami sprawnymi i niepełnosprawnymi**
- 2. Przez niską wartość i opłacalność pracy**
- 3. brak stabilności pracy, krótki czas i dużą rotację pracy**

wywołane krótkim zapotrzebowaniem pracownika na dane stanowisko i na dane produkty oraz usługi oraz krótką i niską konsumpcją danego produktu czy usługi

4. Przez złe warunki, standardy i komfort pracy
5. Przez złe i niskie wynagrodzenia za daną pracę
6. Przez brak stałego wynagrodzenia i dochodu
7. Przez brak stałego wynagrodzenia i stałej stabilnej pracy
8. Nadmiar kompetencji, obowiązków i odpowiedzialności

Stosowanie odpowiednich warunków i kryterium dochodowego do ubiegania o zasiłek socjalny – podstawowe utrzymanie dla osób we wspólnym gospodarstwie domowym w rodzinie i odrębnym, samotnych osób – ma sens w tym sensie, że pozwala istnieć i egzystować, rozwijać się nie przemijalnie Instytucji Rodziny, zwracającej uwagę na ciągle powracające i faktycznie istniejące problemy społeczne i socjalne oraz ich eskalacje i kumulacje.

1. BIEDA
2. BEZDOMNOŚĆ
3. MIESZKALNICTWO
4. EMIGRACJA
5. OBCOKRAJOWŚĆ
6. BEZROBOCIE
7. STAROŚĆ
8. NIEPEŁNOSPRAWNOŚĆ
9. RODZICIELSTWO
10. NIŻ DEMOGRAFICZNY

Pozwolenie ludziom na posiadanie zasiłku socjalnego – polskiego dochodu obywatelskiego bez żadnych warunków, rozszerzyło by zakres pobierających go osób bezrobotnych i uwolniło by obywateli od skrajnego ubóstwa, a tym samym zwiększyło bezrobocie i uniemożliwiło by jakąkolwiek ingerencje państwa w postępowanie wolnych obywateli, nie mających żadnego przymusu i obowiązku pracy.

Pracownicy socjalni stracili by sens przeprowadzania wywiadów środowiskowym i dokumentowania sytuacji podopiecznych oraz badania sytuacji obywateli i ich problemów.

Urzędy Pracy straciły by sens przekwalifikowywania i dokwalifikowywania bezrobotnych oraz poszukiwania pracy i zmuszania, czy zachęcania , aktywizywowania do pracy.

Z kolei opieka państwa nad godnym i właściwym wynagradzaniem pracowników przez Zakład Wynagrodzeń Społecznych oraz przestawienie systemu socjalnego na dochód podstawowy gwarantowany i bezwarunkowy w stronę odpowiedniego systemu, ścieżki rozwoju edukacyjnego, zawodowego – dałby szansę na zmianę sytuacji na rynku pracy i nauki wielu obywateli.

Obecnie w Państwie Polskim, istnieje rozbieżność między średnią pensją krajową dla zwykłych pracowników, a tą otrzymywaną i zarobioną u prywatnych osób przez robotników. Brakuje dopłat do pensji dla najbiedniejszych z klasy robotniczej, osób niepracujących w budżetówce. Dopłat z Funduszu Pracy i składek od lepiej zarabiających.

np.

pensja 1000 zł – dopłata 250 zł

pensja 2000 zł – dopłata 500 zł

pensja 4000 zł – dopłata 750 zł

pensja 6000 zł – dopłata 1000 zł

pensja 8000 zł – dopłata 1500 zł

Po analizie stanowisk, zawodów, funkcji i pozycji oraz płac różnych obywateli w sferze budżetowej, doszedłem do wniosku iż wszyscy obywatele powinni być wynagradzani wg stanu w spoczynku i czynności w sposób następujący.

KLASA ROBOTNICZA, LUD DOCHÓD GWARANTOWANY netto w spoczynku						
Netto	OŚWIATA	SAMORZĄD i RZĄD	WOJSKO I STRÓŻE	DUCHOWNI	PRAWO	ADMINISTRACJA
250..	technik	Praktykant	Szeregowi i posterunkowi	Kandydat i ministrant	doradca	Zastępca kierownika
500..	Licencjat i inżynier	Asystent i stażysta	Kapral i inspektor	Lektor i kościelny	Radca prawny	kierownik
750..	magister	Skarbnik rejonowy	Plutonowy i komisarz	Kleryk	Prawnik rejonowy	Zastępca dyrektora
1000..	doktor	Radny i ławnik gminy (sołtys)	Sztabowy i aspirant	Ksiądz	Referendarz rejonowy	dyrektor
1250..	Docent	Sekretarz gminy	Chorąży i sierżant	kapłan	Prokurator rejonowy	Zastępca prezesa
1500..	Profesor	Wójt gminy	Kwatermistrz i komendant	Wikary (gmina)	Sędzia rejonowy	prezes
KLASA WYŻSZA, BURŻUAZJA I SAMORZĄD						
2000..	Dziekan oświaty	Skarbnik powiatu	audytor	Proboszcz dekanatu (powiat)	Prawnik okręgowy	Główny Inspektor
2500..	Kurator oświaty	Radny i ławnik powiatu	adiutant	Diakon diecezji (okręg)	Kurator okręgowy	Główny Kierownik
3000..	Kanclerz oświaty	Sekretarz powiatu	Kapitan	kanonik	Referendarz okręgowy	Główny Dyrektor
3500..	Rektor oświaty	Starosta i burmistrz powiatu	Oficer	biskup	Prokurator i Sędzia okręgowy	Główny Prezes
KLASA NAJWYŻSZA, ARYSTOKRACJA I RZĄD						
6.000..		Senator i Rzecznik	Major	arcybiskup	Prawnik generalny	Inspektor generalny
7.000..		Posel	podpułkownik	metropolita	Kurator generalny	Naczelnik generalny
8.000..		Wojewodowie, sekretarz stanu i minister	pułkownik	prymas	Referendarz generalny	Kierownik generalny
9.000..		Marszałek Sejmu i senatu, premier	generał	kardynał	Prokurator generalny	Dyrektor generalny
10.000..		Prezydenci miast i Prezydent Państwa	admirał	papież	Sędzia najwyższy	Prezes generalny

PODSUMOWANIE

Nie jest możliwe pozbycie się całkowicie problemów związanych z bezrobociem, ale można przez bezwarunkowy dochód podstawowy w formie ścieżki rozwoju zawodowego i godnych warunków do życia i pracy

- 1. zlikwidować znacznie skrajną biedę u dorosłych ludzi**
- 2. przez płatny system rozwoju zawodowego w spoczynku i czynności (Zakład Wynagrodzeń Społecznych), zachęcić ludzi do legalnego dorabiania i pracy oraz odkładania składek na emeryturę czy rentę**
- 3. przez wsparcie państwa w opłacaniu każdej wykonanej pracy i dopłat do wynagrodzeń można pielęgnować odpowiednią kulturę pracy i kulturę odkładania składek na emeryturę czy rentę w przypadku choroby do ZUS**
- 4. przez odpowiednie wsparcie rozwoju rodziny i pracy, można zachęcić obywateli do tworzenia, zakładania rodziny i znajdowania celu życiowego, motywować do pracy i pomagać w podjęciu pracy**

NIŻ DEMOGRAFICZNY

Główną przyczyną depopulacji, niżu demograficznego w Polsce oraz na świecie jest bieda i bezrobocie oraz brak mieszkań. Bezrobotni i biedni ludzie nie są w stanie myśleć o stworzeniu oraz prowadzeniu rodziny.

Kobiety nie chcą wiązać się i rodzić dzieci biednym mężczyznom, ojcom bez odpowiedniego zabezpieczenia finansowego, dochodu i majątku, czy wsparcia od rodziców, tak często wiana od rodziców syna i posagu dla kobiet od rodziców córki, oraz odpowiedniego miejsca do zamieszkania.

Prawie połowa 40 mln populacji obywateli w Polsce żyje w biedzie i jest wykluczona z rodzicielstwa oraz prowadzenia normalnej rodziny z zagrożeniem patologii rodzinnej, społecznej, finansowej, prawnej.

Dlatego równo tyle dzieci co się rodzi, równie tyle dorosłych umiera.

Przy obecnym systemie socjalnym prawie ok. 2 mln dorosłych obywateli żyje w skrajnym ubóstwie i musi przeżyć za dochód ok. 400 zł na osobę w rodzinie w 2024 r.

Głównymi przyczynami zmniejszania się ludności w Polsce mówi się iż jest

- 1. ujemny przyrost naturalny, czyli więcej ludzi umiera niż rodzi się**
- 2. migracje zagraniczne młodych obywateli**
- 3. nie stabilna sytuacja ekonomiczna, brak stabilnego i godnego dochodu**
- 4. nie stabilna sytuacja materialna, majątkowa i mieszkaniowa**
- 5. popularność modelu z jednym dzieckiem lub związku bez dzieci**
- 6. konsumpcyjny i karierowy styl życia nastawiony na sukces**

- w biznesie i karierę zawodową
7. zmiany w kulturze, społeczeństwie i światopoglądzie ludzi
 8. upowszechnienie się skutecznych form antykoncepcji i aborcji

Przy takim postępie depopulacji w bliskiej przyszłości może nastąpić brak rąk do pracy i regres społeczno - gospodarczy starzejącego się społeczeństwa, upadek systemu emerytalnego i płatniczego.

Aby temu zapobiec, trzeba w odpowiedni sposób aktywizować, doceniać i nagradzać ludzi za każdą wykonaną społecznie pracę na rzecz społeczeństwa czy danyh pojedynczych osób.

Konieczne by było powstanie Zakładu Wynagrodzeń Społecznych, który by kontrolował odpowiednie wynagradzanie, opłacanie każdej pracy obywatelskiej.

Obecny system socjalny wyklucza całkowicie biedne kobiety do rodzenia dzieci i biednych mężczyzn do płodzenia.

Mężczyźni decydujący się na dziecko, dzieci są zmuszeni do pracy we własnym biznesie lub pracy za granicą, gdyż praca w Polsce jest trudna i jałowa.

Coraz częściej popularne jest kupywanie i wynajmowanie mieszkań, czy tworzenie hosteli i hoteli.

Nie ma odpowiedniej kultury pracy i wynagradzania obywateli. Od lat 90-tych trwa wciąż regres społeczno – gospodarczy, kiedy zmienił się system gospodarczy. Poupadały i pozamykane zostały państwowe przedsiębiorstwa, które zapewniały większości obywatelom stabilną pracę, stabilny dochód, choć często niski i spłaszczony.

Praca i dorabianie po ludziach, jest po prostu lub stało się nieopłacalne. Klasa robotnicza zagrożona jest lub zmuszona jest do ciężkiej, syzyfowej, jałowej pracy u prywatniarzy.

Najniższa stawka godzinowa, pracy za godzinę 20 zł dla całej klasy robotniczej – jest bardzo spłaszczona, nie sprawiedliwa i zniechęca do pracy.

Państwo powinno dopłacać co najmniej 10-20 zł do każdej takiej godziny dla najbiedniejszych pracowników.

KLASA ROBOTNICZA

Praktykanci i stażyści - 1 godz. 20 zł dopłata 20 zł

Asystenci i doradcy – 1 godz. 40 zł dopłata 35 zł

Nauczyciele i prowadzący – 1 godz 60 zł dopłata 40 zł

BRAK MIESZKAŃ, A KRYZYS ZAMIESZKANIA

- BRAK ROZWOJU WSZYSTKICH FORM MIESZKALNICTWA**
- BRAK DOSTĘPU DO WSZYSTKICH FORM MIESZKALNICTWA PRZEZ OSOBY POTRZEBUJĄCE**

BRAK MIESZKAŃ

- 1. m. treningowych dla bezdomnych**
- 2. m. socjalnych dla biednych**
- 3. m. wspomaganych dla seniorów**
- 4. m. pracowniczych dla robotników**
- 5. m. dostosowanych dla niepełnosprawnych**
- 6. m. cywilnych dla małżeństw i partnerów**
- 7. m. samodzielnych dla kawalerów i panień**
- 8. m. służbowych dla wojska i stróży, nauczycieli i lekarzy**

Każdy rodzaj mieszkania powinien posiadać odpowiednią standardową powierzchnię na przykład:

- 1. mieszkania SAMODZIELNE i SŁUŻBOWE od 20-30 m²**
- 2. mieszkania SOCJALNE od 35 – 50 m²**
- 3. mieszkania KOMUNALNE/CYWILNE od 55 -70m²**
- 4. mieszkania SPÓŁDZIELCZE od 75-90m²**
- 5. mieszkania SPOŁECZNE do 85- 110 m²**
- 6. mieszkania INICJATYWNE do 95 - 130m²**

PROBLEM

- 1. Rynek Nieruchomości został oddany w większości prywatnemu kapitałowi, państwo uchyła się od udzielania mieszkań z zasobów komunalnych pod tani wynajem. Obywatele mają trudności w uzyskaniu lub zamianie mieszkania, gdyż panuje powszechny deficyt. Brakuje wielu rodzajów mieszkań:
- np. **treningowych**, powoduje że bezdomni nie wychodzą z kryzysu bezdomności**

- **brak mieszkań wspomaganych**, powoduje że seniorzy żyją i umierają z dala od rodziny w DPS – Domach Pomocy Społecznej i Hospicjach
- **brak mieszkań dostosowanych**, powoduje że niepełnosprawni nie mogą żyć w mieszkaniach dostosowanych do ich niepełnosprawności (podjazdy, windy, łazienki i drzwi)
- **brak mieszkań cywilnych**, powoduje że osoby z stanem cywilnym małżeństwa lub osoby żyjące w konkubinacie są zmuszeni do mieszkania w teściarni itd.
- **brak mieszkań samodzielnych**, powoduje że dzieci mieszkają z rodzicami bo nie mogą wyjść z domu i się usamodzielnąć
- **brak mieszkań służbowych/specjalnych** dla osób pełniących służbę np. w wojsku i edukacji, medycynie sprawia że nie mogą skupić się na swojej pracy, wojskowi, strażnicy, nauczyciele i lekarze

Obecnie tylko bogaci mogą wykupywać i nabywać mieszkania w dowolnym momencie, przez co jeszcze bardziej brakuje nowych mieszkań dla potrzebujących.

Osoby, które wykupują mieszkania lub budują swoje domy nie płacą żadnego podatku do Funduszu Mieszkalnego pod budowę i wynajem mieszkań, dla potrzebujących i biedniejszych obywateli.

Powód:

- **brak podatku od wykupionego lub zbudowanego mieszkania, domu sprawia że nie ma środków z Funduszu Mieszkalnego na budowę i udostępnianie mieszkań dla biednych i potrzebujących.**
- **możliwość wykupy każdego mieszkania i nieruchomości, gruntu i ziemi w dowolnym momencie – bez okresu np. 10 letniego zasiedlenia**
- **brak ministerstwa zajmującego się budownictwem i**

mieszkalnictwem, który by zaspokajał potrzeby mieszkalne wszystkich obywateli, a nie tylko bogatych i udostępniał mieszkania z zasobów państwa, co powoduje iż nie mogą otrzymać wszystkie osoby

1. biedne (mieszkanie socjalne)
2. seniorzy (mieszkanie wspomagane)
3. niepełnosprawne (mieszkanie dostosowane)
4. bezdomne (mieszkanie treningowe)
4. małżeństwa i partnerzy (mieszkanie cywilne)
5. kawalerzy i panny (mieszkanie samodzielne)
6. służbowi (mieszkanie służbowe)

Obecny system przyznawania dodatku mieszkaniowego uzależniony głównie od niskiego dochodu rodziny na osobę, zajmujących wspólnie mieszkanie nie odnosi się odpowiednio do :

1. rodzaju zajmowanego mieszkania
2. wysokości zajmowanych m²
3. kosztu najmu za m²
4. dochodu na osobę
5. rodzaju dochodu
6. ceny za m²

Powstaje wiele mieszkań w blokach z inicjatywy prywatnych deweloperów i wiele domów rodzinnych.

Każda prywatna spółdzielnia mieszkaniowa czy TBS i SIM stosuje i może używać różne również wysokości kosztu najmu mieszkania, co nie jest dokładnie uregulowane rządowo, w przypadku najmu mieszkania od prywatnego dewelopera.

Przykład spójnego systemu dodatku mieszkaniowego i ceny

Rodzaj mieszkania	Cena za mkw	Min mkw	Średnio mkw	Maks. mkw	Ilość osób	Kryterium dochodowe na osobę i dochód
1. socjalne	5,00 zł	20 - 100 zł	35 - 175 zł	50 - 250 zł	1 – 3	750,00 zł
	Dodatek	50,00 zł	87,00 zł	125,00 zł		
2. Komunalne ZGM	10,00 zł	30 - 300 zł	55 - 550 zł	70 - 700 zł	2 – 5	1 500,00 zł
	dodatek	150,00 zł	275,00 zł	350,00 zł		
3. Spółdzielcze SM	15,00 zł	40 - 600 zł	75 - 1125 zł	90 - 1350 zł	3 - 7	1 800,00 zł
	dodatek	300,00 zł	562,00 zł	675,00 zł		
4. Społeczne TBS	20,00 zł	50 - 1000 zł	85 - 1700 zł	110 - 2200 zł	4 – 9	2 400,00 zł
	dodatek	500,00 zł	850,00 zł	1 100,00 zł		
5. Inicjatywne SIM	25,00 zł	60 - 1500 zł	95 - 2375 zł	130 - 3250 zł	5 – 11	3 000,00 zł
	dodatek	750,00 zł	1 187,00 zł	1 625,00 zł		

BEZDOMNOŚĆ, A DOMY MIŁOSIERDZIA

Bezdomność wśród bezdomnych wywołana jest brakiem dostępu wszystkich bezdomnych do schronisk i do mieszkań treningowych oraz brakiem miejsc w Domach Miłosierdzia Bożego, których w Polsce jest ich tylko kilkanaście, można powiedzieć że po jednym na każde z 16 województw.

Powodem bezdomności i niesamodzielności są najczęściej

- 1. niepełnosprawność psychiczna i fizyczna (niesamodzielność, brak opiekuna, kuratora)**
- 2. patologie rodzinne (przemoc, alkohol i narkotyki w rodzinie)**
- 3. patologia finansowa (niegospodarność i niezaradność finansowa)**
- 4. patologie społeczne (łamanie prawa i zakłócanie porządku społecznego)**

Bezdomnych korzystających w 2017 r. z schronisk było ok 113 tys., a szacowana ilość bezdomnych którą dało się policzyć w 2019 r. , była ok. 30 tys.

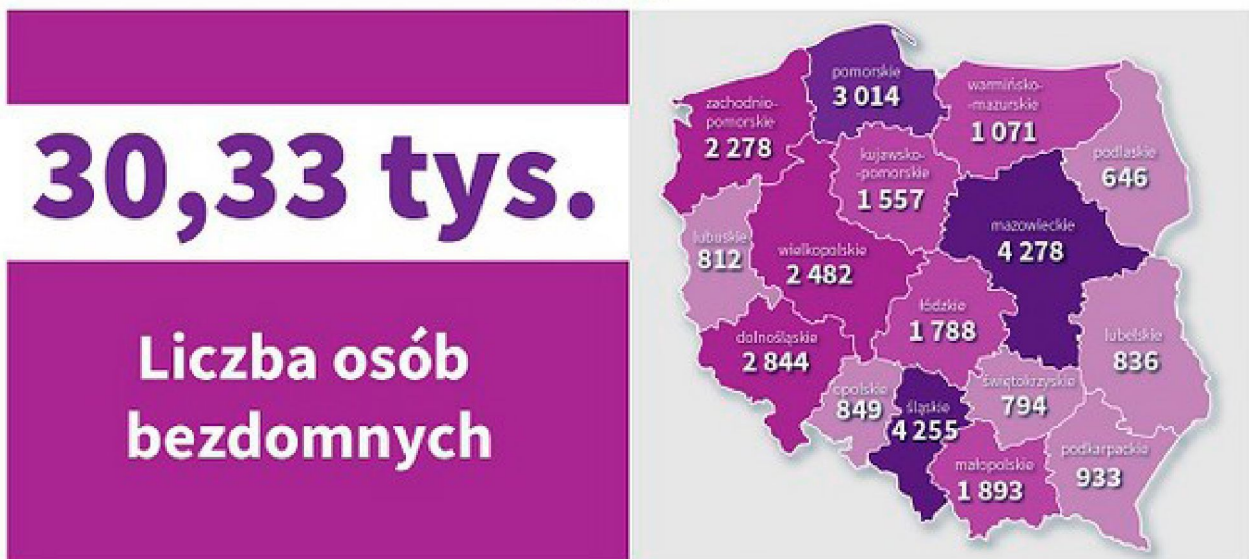
„Domy Miłosierdzia istnieją w Polsce od 2012 roku w kilkunastu różnych miejscach, kilka nowych jest w trakcie tworzenia „

„Z danych ministerstwa rodziny za 2022 wynika, że dotychczasowych mieszkań chronionych (treningowych i wspieranych) było 1623, a mieszkało w nich 4 278 osób. „

„Bezdomnych korzystających z schronisk jest ok. 113 tys. w całej Polsce (rok. 2018)“

„Według stanu w dniu 31 grudnia 2018 r. na terenie całego kraju działało 1831 zakładów stacjonarnych pomocy społecznej (schronisk), w których było 118,9 tys. miejsc. Przebywało w nich 113,1 tys. mieszkańców, w tym 53,3 tys. kobiet. W porównaniu z 2017 r. liczba zakładów stacjonarnych pomocy społecznej zwiększyła się o 6,3%, liczba miejsc w tych zakładach o 2,4%, a mieszkańców o 3,5 % „

#Pomoc

Ministerstwo Rodziny,
Pracy i Polityki Społecznej

Liczba osób bezdomnych wg województw, stan na 02. 2019 r.

PARAFIANIE , A KOŚCIÓŁ

Pomoc ze strony kościoła dla najbiedniejszych parafian, niezmiennie jest udzielana nie dla wszystkich i nie zawsze, czyli nie przepisowo.

Ze względu na spadek wiernych i powołań, oraz fundatorów – niektóre parafie, które bezpośrednio nie prowadzą działalności Caritas, już dawno zrezygnowało z świadczenia pomocy wszystkim najuboższym, ze względu na brak fundatorów, czy zainteresowania.

Spadek wiernych, powołań i darowizn, wynika z coraz większej niewiary ludzi w dobrostan człowieka i braku opieki finansowej Kościoła nad wszystkimi parafianami.

Kościół sam potrzebuje głębokiej transformacji i finansowania, od którego państwo próbuje się zwolnić i przerzucić utrzymanie Parafii na parafian obowiązkowo.

Życie kościoła pośrednio toczy się wokół Radia Maryja i Telewizji Trwam, która wymaga ciągłego finansowania również z datków.

Coraz mniej ludzi wierzy w rodzinę i Boga oraz ojczyznę czy dom nad głową. Mniej ludzi uczestniczy w pielgrzymkach i kółkach różańcowych.

W kościele brakuje zasiłków parafialnych, które by wiązały wiernych z kościołem trwale i pozwalały brać czynny udział w życiu kościelnym i społeczności kościoła.

Kościół jest potrzebny, aby ludzie nie żyli w nihilizmie i nie robili sobie krzywdy oraz potrafili wybaczać jak Jezus i pomagać biedniejszemu, słabszemu.

Widać iż nie rozwijają się dostatecznie Domy Miłosierdzia, które przyjmują zwykle od ok. 50 do 100 podopiecznych – co jest mało. Wydaje się, że coraz trudniej utrzymać Domy Miłosierdzia, gdyż opierają swoje finanse głównie na dofinansowaniu samorządów, a nie bezpośrednio od państwa, a przede wszystkim nie powstają Domy Parafialne dla Parafian.

Mało głów kościoła, mało duchownych podejmuje się ryzyka i ciężaru prowadzenia różnych działalności i inwestycji bez opieki państwa i samorządu oraz wsparcia wiernych. Duchowni biznesmeni są posądzeni o złodziejstwo i oszustwo, czy szarlataństwo.

Kościół rzadko podejmuje się działalności biznesowej, a raczej charytatywnej jeśli już próbuje zarabiać na akcesoriach kościelnych, dewocjonaljach, aptekach z lekami ziołowych, piekarniach, czy drukarniach – jest ich mało, a jest to coraz bardziej wymagany kierunek.

Istnieją tylko dwa szpitale bonifrackie w Łodzi i Katowicach z poradniami ziołolecznicznymi – ludzie są zacofani i żyją w niewiedzy i niewierze, że starymi i dawnymi sprawdzonymi sposobami można się wyleczyć skutecznie oraz ci którzy oderwali się od kościoła nie potrafią żyć i umrzeć w zgodzie z Bogiem, czy naturą, jak to uważa, ale nie przeciw sobie, swojemu świętemu ciału i psychice, duchu, woli.

Ludzie są mało wyedukowani teologicznie i coraz częściej korzystają z usług Świadców Jehowy, próbując zrozumieć biblię. Ludzie są mało wyedukowani zielarsko i coraz częściej niezgodnie ze swoją wiarą wybierają lub są zmuszani do silnie ingerencyjnego leczenia i rehabilitacji oraz śmierci w świeckich szpitalach, które widać że coraz bardziej odchodzą od służenia bliźniemu.

Szpitala psychiatryczne zmuszają katolików i innych wyznawców kościoła chrześcijańskiego do leczenia psychiatrycznego.

Zakony męskie i klasztory damskie nie przyjmują chorych parafian fizycznie, homeoicnie oraz psychicznie na terapię i leczenie.

Sądownictwo, które od wieków współpracuje z psychiatrią i psychiatrykami, przytułkami dla osób z marginesu, zmusza biednych, chorych i potrzebujących obywateli do niezgodnych z wiarą i poglądami oraz swoją wiedzą, do praktyk sądowniczych, psychiatrycznych i izolacji w świeckich szpitalach zamkniętych.

PODSUMOWANIE

Brak odpowiedniego finansowania kościoła, duchownych i jego inicjatyw przez państwo, brak zasiłków kościelnych dla biednych i potrzebujących parafian – stałej pomocy kościelnej – sprawia że kościół nie rozwija się i odchodzą od niego parafianie oraz nie otrzymują pomocy charytatywnej najbardziej potrzebujący.

Finansowanie kościoła opiera się na finansowaniu czasami przez samorząd utrzymania kościoła, a przede wszystkim datkach wiernych, które są przekazywane do wyższych organów kościoła na jego potrzeby i działania charytatywne. Z roku na rok gdy odchodzą wierni i mniej dają na tacę – sytuacja kościoła jest coraz gorsza, planuje się zlikwidować fundusz kościelny.

NIEPEŁNOSPRAWNOŚĆ, A SPRAWIEDLIWOŚĆ

- BRAK MIESZKAŃ DOSTOSOWANYCH**
- BRAK MIEJSC W WARSZTATACH TERAPII ZAJĘCIOWEJ**
- BRAK MIEJSC W ZAKŁADACH AKTYWIZACJI ZAWODOWEJ**
- BRAK SPÓJNEGO SYSTEMU LECZENIA, TERAPII I REHABILITACJI I KAR PSYCHIATRYCZNYCH OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH**
- BRAK SPÓJNEGO SYSTEMU KARNEGO**
- UTRUDNIONY DOSTĘP DO KORZYSTANIA Z POMOCY OSOBOM NIEPEŁNOSPRAWNYM**

Niepełnosprawność jest to zazwyczaj deficyt i upośledzenie czynności organizmu, niezdolność do samodzielnej egzystencji i niezdolność do pracy.

W obecnym stanie rzeczy mało osób choruje od dzieciństwa lub uległo wypadkowi przed 11 rokiem życia, aby otrzymać rentę socjalną.

Otrzymanie renty z Zus przez orzeczników, wiąże się zwykle z krótkotrwałą chorobą przed operacją, mającą usunąć przeszkodę zdrowotną lub z całkowitą niezdolnością do samodzielnej egzystencji i pracy – leżeniem w łóżku i siedzeniem na wózku, wymaganiem czynności samoobsługowych osób drugich. W większości więc przypadków Sąd ze względu na ubogi budżet chorych, dopiero po wielu latach sądownictwa, przyznaje renty socjalne lub Zusowskie, jeśli ktoś przepracował minimum kilka lat składkowych.

Bycie osobą niepełnosprawną w Polsce nie jest więc łatwe pod względem utrzymania, jak i leczenia, terapii, rehabilitacji. Pobieranie świadczenia pielęgnacyjnego jest to postać wsparcia od państwa dla osób, które naprawdę tylko leżą lub siedzą, nie mogą chodzić lub są znacznie upośledzone, że nie potrafią

samemu załatwić swoich podstawowych czynności samoobsługowych, jak jedzenie, higiena, czystość, wydalanie, ubranie, przyjęcie leków i zrobienie opłat, załatwienie prostych spraw.

Wiele osób, które na coś już chorowały lub w jakieś części posiadają deficyt, uszczerbek fizyczny, czy uraz – ze względu na trudności adaptacyjne, często wchodzi w konflikt społeczny i prawny, albo korzysta albo zostaje zmuszonym do korzystania z pomocy psychiatrycznej i stara otrzymać na to rentę, są to właśnie osoby często które zostały bez odpowiedniego wsparcia opiekuna, czy kuratora i które same też nie potrafią przezwyciężyć biurokracji załatwienia renty i opiekuna, zostają osobami uznanymi za chore psychicznie.

Szpitaly psychiatryczne przybierają obecnie formę penitencjarną, zamienione w rodzaj kilkustopniowych szpitali penitencjarnych i trafienie do nich wiąże z zaburzeniem porządku społecznego lub dokonaniem czynu zabronionego

- 1. ogólny**
- 2. podstawowy**
- 3. wzmocniony**
- 4. maksymalny**

Coraz częściej psychiatrzy odchodzą od bezpośredniego udzielenia pomocy prawnej i finansowej chorym psychicznie, przez przyznanie renty na podstawie własnej komisji.

Pobyt w szpitalu psychiatrycznym, nie zawsze wiąże się z dokonaniem wykroczenia, występkiem, przestępstwem, czy zbrodnią oraz właściwym rozmiarem szkody.

Po zatym prócz obowiązku odbycia kary i koszcie zruinowania częściowo czy całkowicie życia, trzeba szkodę naprawić finansowo. A powinno być tak.

- 1. wykroczenie 50-500 zł, 1 tydz-1 mies.**
- 2. występki 501-5000 tys. zł , 3 mies-12 mies.**
- 3. przestępstwo 5001 – 50.000 tys., 3-5 lat**
- 4. bandyctwo/złoczyństwo 50.001-500.000 tys, 10-15 lat**
- 5. zbrodnia 500.001-5.000.000 mln, 25-40 lat**

**Koszt jednego dnia pozbawienia wolności 20 zł
i ograniczenia wolności 10 zł nie odnosi się w ogóle do rodzaju
popelnionego czynu zabronionego oraz wysokości szkody.**

**Naprzykład według kodeksu wykonawczego osoby wojskowe,
czyli w tym sędziowie, mają liczoną od 10.000 do 20.000 tys
stawkę za miesiąc aresztu, czyli za jeden dzień pozbawienia
wolności ponoszą koszt 150-300 zł.**

Powinno być dla wszystkich że:

- 1. wykroczenie 50-500 zł, 1 tydz-1 mies.
1 dzień pozbawienia wolności 30 zł**
- 2. występki 501-5000 tys. zł , 3 mies-12 mies.
1 dzień pozbawienia wolności 14 zł**
- 3. przestępstwo 5001 – 50.000 tys., 3-5 lat
1 dzień pozbawienia wolności 28 zł**
- 4. bandyctwo/złoczyństwo 50.001-500.000 tys, 10-15 lat
1 dzień pozbawienia wolności 92 zł**
- 5. zbrodnia 500.001-5.000.000 mln., 25-40 lat
1 dzień pozbawienia wolności 347 zł**

**bo 40 lat x 360 dni 14400
5.000.000 / 14400 = 347,22 zł**

TO DLA ZBRODNI PRZELICZNIK POWINIEN BYĆ OK. 300 ZŁ dla każdego obywatela, a nie dla każdego wojskowego w areszcie.

SĄD i WOJSKOWI nie jest KASTA.

Wracając można do szpitala psychiatrycznego trafić z błahego powodu, kłótni z kimś w domu, czy w pracy, czy na ulicy, podwórku, czy wyrzucenia z domu, czy wyzwania, obrażenia kogoś.

Policja podczas zgłoszenia nie daje wyboru, czy

- 1. pójść na dotek**
- 2. skierować sprawę do sądu**
- 3. zapłacić mandat**
- 4. przeprowadzić mediacje**
- 5. zgłosić sprawę dzielnicowemu**

Policja podczas zgłoszenia kogoś z rodziny lub z pracy, czy ulicy i wezwania dodatkowo pogotowia psychiatrycznego.

Niezależnie od powodu i rozmiaru szkody, nawet bez wystawienia mandatu, czy skierowania sprawy do sądu, może położyć kogoś do szpitala ogólnego na swój wniosek, stawiając przed psychiatrą.

Psychiatra zwykle przyjmuje wszystkich do psychiatryka, niezależnie od powodu znalezienia przed lekarzem. Ma prawo według własnej opinii umieścić przymusowo w szpitalu ogólnym.

Osoby, które popełniają prawdopodobnie występki, trafiają do aresztu śledczego i na oddział psychiatrii sądowej, gdzie to trwa zwykle po przedłużeniu dwukrotnym aresztu 3 mies. , trwa ponad 6 mies. Jeśli mają orzeczoną karę w więzieniu szpitalnym, muszą na nowo przechodzić stres – osadzenia.

Pobyt w poszczególnych poziomach szpitali psychiatrycznych, nie zawsze wiąże się z sprawiedliwym czasem pobytu, a wręcz wykorzystaniem maksymalnego czasu z możliwością przedłużenia przez Sąd z powodu jakiegoś małego, błachego powodu czy większego wybryku.

Pobyt w szpitalach psychiatrycznych powinien być minimalny i dotyczyć wszystkich równo, jednak praktyka jest inna.

Obecnie panuje następujący czas.

- 1. Ogólny (Centra Zdrowia Psychiatrycznego) 2 miesiące**
- 2. Podstawowy 2 lata**
- 3. Wzmocniony 10 lat**
- 4. Maksymalny 20 -40 lat**

Kary psychiatryczne są bardzo surowe i są równe karaniu osób chorych jak zdrowe. Biegli psychiatrzy mogą być osobami, które mogą uchronić przed uciążliwym całkowicie pobytom w więzieniu, ale i okazuje się że mogą być wróżbitami, przewidują przyszłość i wydają opinię o umieszczeniu na długim przymusowym leczeniu lub trwałym zamknięciu, nawet na podstawie rokowań choroby lub starej całej czy przestarzałej historii choroby, karząc za czyny które się jeszcze nie popełniło.

Obecny system kar psychiatrycznych nie daje szansy obywatelom na równe szanse i szybki powrót do samodzielnego życia i funkcjonowania w społeczeństwie z pomocą osób drugich, ani łatwo, ani szybko.

Przetransformowanie szpitali ogólnych w Centra Zdrowia Psychicznego, poprawiło standardy i komfort pacjentów, ale zasady stosowane przez niektóre psychiatryki ogólne, na przykład kilkupoziomowe oddziały, na których można przebywać po 1 miesiąc

- 1. obserwacyjny**
- 2. przejściowy**
- 3. końcowy – wydłuża tylko uciążliwie odczucie czasu pobytu w szpitalu.**

System kar psychiatrycznych powinien odnosić się do minimalnego i równego pobytu dla wszystkich, skracającego cierpienie pacjentów i podopiecznych związane z pobytem stale w zamknięciu, oraz w małych pomieszczeniach i korytarzach.

System kar powinien być następujący i wiązać z dokonanym przewinieniem, co by rozwiązało problem z rozbieżnościami wyroków, a czasem kary psychiatrycznej.

- 1. Ogólny 1 miesiąc – wykroczenia**
- 2. Podstawowy 6 mies. - występki**
- 3. Wzmocniony 2 lata – przestępstwa**
- 4. Maksymalny 12 lat – zbrodnie**

SYSTEM KARNY do zmiany

System karny powinien również być uproszczony, być równy dla wszystkich i uwzględniać sens resocjalizacji, gdyż Sąd zawsze stwierdza najwyższą karę i szkodliwość, długotrwałą izolację (w recydywie), niezależnie od zasadności, co trudno podważyć, nawet z pomocą adwokata.

- 1. 2 miesiące – Wykroczenia**
- 2. 1 rok - Występki – Więzienie o podstawowym zabezpieczeniu**
- 3. 4 lata – Przestępstwa – Więzienie o wzmocnionym zabezpieczeniu**
- 4. 24 lata – Złoczyństwo – Więzienie o maksymalnym zabezpieczeniu**
- 5. Dożywocie- Zbrodnia – Kolonia Karna**

- 1. WYKROCZENIA – szkoda od 50-500 zł**
- 2. WYSTĘPKI - szkoda od 501-5000 zł**
- 3. PRZESTĘPSTWA – szkoda od 5001-50.000 zł**
- 4. ZŁOCZYŃSTWO – szkoda od 50.001-500.000 tys. zł**
- 5. ZBRODNIA – szkoda od 500.001-5.000.000 mln zł.**

Osoby niepełnosprawne mają nie łatwo w Polsce. Osoby niepełnosprawne, które potrafią jeszcze coś zrobić i chcą pracować, dorobić do renty lub nie mają żadnej renty z powodu tego że orzecznicy przyznają im często orzeczenia umiarkowane, bo stałe otrzymują głęboko upośledzeni i niezdolne do samodzielnej obsługi i egzystencji.

Inne, pozostałe osoby niepełnosprawne nie mają szans na rehabilitację zawodową, gdyż do Zakładów Aktywizacji Zawodowej, przyjmują się osoby częściowo upośledzone lub z orzeczeniami ciężkimi i niezdolnymi do częściowej, co śmieszne nawet całkowicie do pracy, choć pracować mogą – co jest dziwne.

Przyjmowanie podopiecznych do ZAZ – odbywa się z pomocą ośrodków Ekonomii Społecznej, gdzie odbywa się rekrutacja jak zdrowych osób i takie są praktycznie przyjmowane, choć teoria temu przeczy. Także do pracy w pierwszej kolejności mogą być przyjęte osoby, które w ogóle nie uczestniczą w terapii w Warsztatach Terapii Zajęciowej i Środowiskowych Domach Samopomocy.

Niepełnosprawni pracownicy są przyjmowani na długi okres umów 3-5 lat lub trwale, nie ma dużej rotacji pracowników – po prostu ZAZY są ośrodkami pracy, służące interesom prowadzącego fundatora z funduszy państwowych, PFRON, Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Inne osoby niepełnosprawne korzystające z WTZ i ŚDS, nie mają w ramach wymiany między warsztatami terapii zajęciowej i środowiskowymi domami samopomocy, z powodu braku rotacji, nie mają szans na równą rehabilitację zawodową. Maksymalny czas umów zawieranych między niepełnosprawnymi powinien wynosić 1 rok i obejmować pracę wiosną, latem, a jesienią i zimą przyjmować formę terapii zajęciowej w warsztatach.

STAROŚĆ I MŁODOŚĆ , A MIESZKANIE

1. STAROŚĆ

- BRAK MIESZKAŃ WSPOMAGANYCH DLA SAMOTNYCH SENIORÓW**
- BRAK MIEJSC W DOMACH POMOCY SPOŁECZNEJ „DPS” DLA SENIORÓW**
- TRUDNY I NIEMOŻLIWY DOSTĘP DO OPIEKI ZDROWOTNEJ**
- TRUDNY I NIEMOŻLIWY DOSTĘP DO SŁUŻBY ZDROWIA, DO LECZENIA, TERAPII I REHABILITACJI**

Coraz częściej w miastach, rodziców pozostawiają dzieci samemu, a seniorzy przyzwyczajają się do swoich mieszkań, z którymi mają związane swoje uczucia i wspomnienia.

Niestety bywa że mieszkania są za duże i emeryt nie jest w stanie się w nich utrzymać. Seniorzy nie mają w ogóle dzieci i rodziny, krewnych, znajomych bo poumierali, albo odeszli. Dzieci jeśli są to powyjeżdżały, są za daleko i odwiedzają za rzadko, lub zapomnieli o rodzicach.

Wizja trafienia seniora do Domu Pomocy Społecznej bywa szokiem i nie mogą się z nią pogodzić, kiedy jeszcze wykonują pewne czynności i w części funkcjonują.

Domy Wspomagane to rozwiązanie zagraniczne, które pozwala samodzielnie żyć i funkcjonować osobom starszym, bez naruszania ich prywatności i woli. Funkcjonują nieco inaczej niż Domy Pomocy Społecznej, ale w zasadzie najważniejsze jest by osoba starsza przed śmiercią lub utratą całkowicie sił i zdrowia mogła funkcjonować w rodzinnym lub małżeńskim mieszkaniu. Niestety takich mieszkań jest nie wiele, a takie mieszkania gdy nie są zbiorcze, nie są objęte dopłatami dla seniorów, aby utrzymać mieszkanie po dzieciach.

Takie osoby potrzebują również prywatnej pielęgniarce, aby podała leki, czy wykonała jakieś badanie, prosty zabieg, bo często zwykłe opiekunki nie mają doświadczenia medycznego. Takie osoby potrzebują, aby ktoś przygotował i przywiózł im

obiad. Taką pomoc zapewnia program Ministerstwa Rodziny „dożywianie w szkole i w domu”.

Także obecnie najważniejszym problemem dla seniorów bez pomocy rodziny i dzieci, jest

- 1. dożywianie**
- 2. dopłata do mieszkania rodzinnego czy małżeńskiego**
- 3. usługi pielęgniarские na miejscu w domu**
- 4. pomoc opiekunki w załatwieniu prostych spraw**

1. MAŁŻEŃSTWO I KONKUBINAT

- BRAK MIESZKAŃ CYWILNYCH, KOMUNALNYCH**
- BRAK MIEJSC I DUŻA LICZBA OCZEKUJĄCYCH NA MIESZKANIE KOMUNALNE**
- BRAK SYSTEMU ROZWOJU MIESZKALNICTWA I POWSZECHNEGO DOSTĘPU DO MIESZKALNICTWA, BUDOWNICTWA**

Rynek mieszkalnictwa został całkowicie oddany w ręce prywatne. Program mieszkanie na start dla młodych czy nowożeńców, obejmuje swoim działaniem tylko osoby pracujące i zabezpieczone finansowo, które mogą wziąć mieszkanie na kredyt z niższym oprocentowaniem.

W przypadku osób bezrobotnych lub które osiągają niskie dochody – młodzi i nowożeńcy, małżeństwa czy konkubinaci nie mogą pozwolić sobie wykup czy znalezienie i wynajęcie mieszkania komunalnego (cywilnego) z zasobów ZGM, Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej.

Można zauważyć iż rozwiązanie mieszkań komunalnych w ZGM, całkowicie ustało, po upadku PRL, Polski Robotniczej Ludowej. Było to dobre rozwiązanie dla młodych osób z dziećmi, w których dwojga lub jednej rodzic pracował i mógł opłacić takie mieszkanie lub wykupić.

Obecnie w związku z zmianami w najuboższych rodzinach, gdzie nie zawsze praca jest pewna i oczywista, rozwijają się mieszkania socjalne lub po prostu dzieci zostają z rodzicami w

domu lub zamieszkują małżeństwa z teściami – co jest obecnie zauważalne powszechnie. Wpływa to pośrednio na decyzje o założeniu i prowadzeniu rodziny, gdyż warunki nie są dobre do wychowywania dzieci.

Przywrócenie budowy mieszkań ZGM, mieszkań komunalnych dla osób, w których jeden z rodziców lub partnerów pracuje za najniższą pensję lub uzyskuje niski i odpowiedni dochód – pozwoliło by na oddzielanie się dorosłych rodziców lub partnerów od swoich rodziców lub teściów – wychodzenia z toksycznych relacji uniemożliwiających założenie i prowadzenie swojej rodziny.

Do mieszkań komunalnych powinny być dopłaty, gdy któryś z rodziców lub partnerów utraci stały i odpowiedni dochód wymagany na utrzymanie mieszkania.

Dochód na osobę w mieszkaniu komunalnym powinien być w granicach 1000-1500 zł na osobę, średnio 1250 zł.

2. KAWALERSTWO I PANIENSTWO

- BRAK KAWALEREK I PANNAREK DLA KAWALERÓW I PANN NIEMOGĄCYCH SIĘ USAMODZIELNIĆ, ROZDZIELIĆ OD RODZICÓW**
- BRAK SYSTEMU I DOSTĘPU DO MIESZKAŃ DLA KAWALERÓW I PANIEN**

Mieszkania kawalerskie i panińskie to w ogóle rozwiązanie, które nie zostało objęte zainteresowaniem państwa.

Mogły by je otrzymać kawalerzy i panny, którzy z pomocą rodziców, chcą mieszkać na swoich i próbować się usamodzielnić oraz znaleźć sobie potencjalnego partnera do stałego lub dłuższego pożycia.

Takie rozwiązanie skierowane do bardziej bogatszych rodziców dzieci, mogło by rozwiązać problem pozostawania długo z rodzicami na wspólnym garnku.

PRACA

Do bezrobocia i niechęci do pracy wpływa

- 1. pełny rynek pracy**
- 2. duża konkurencja**
- 3. mało miejsc pracy**
- 4. uciążliwość, trud pracy**
- 5. nadmiar obowiązków i odpowiedzialności**
- 6. wydajność i efektywność pracy**
- 7. wynagrodzenie i sposób wynagrodzenia**
- 8. motywacja i nagradzanie**
- 9. mała rotacja pracowników**
- 10. duże wymagania pracodawcy odnośnie**
 - kompetencji**
 - doświadczenia**
 - wykształcenia**
 - zdrowia fizycznego i psychicznego**
 - zdolności prawnych i finansowych**
 - dostępności na telefon**

Obecny system pracy oparty na prywatnej pracy po ludziach, dorywczej lub na czarno powoduje że ludzie bezrobotni nigdy nie dorobią się emerytury, nie będą mieli czasu na odprowadzenie składek i zebrania odpowiedniego kapitału.

Do tego kapitału państwo powinno coś dorzucić.

A mogło by to uczynić z Funduszu Pracy finansowanego przez bogatszych i zdrowszych pracowników, z podatku od dochodu, wynagrodzenia każdego pracownika zatrudnionego na stałe, czy na etat.

FUNDUSZ PRACY

– SKŁADKI DOCHODOWE OD WYNAGRODZENIA PEŁNOWYMIAROWYM PRACOWNIKÓW

PRZYKŁAD

2% przy dochodzie ok. 1500 zł , czyli 30 zł

5% przy dochodzie ok. 3000 zł , czyli 150 zł

10% przy dochodzie ok. 5000 zł , czyli 500 zł

15% przy dochodzie ok. 10.000 zł , czyli 1500 zł

20% przy dochodzie ok. 20.000 zł, czyli 4000 zł

25% przy dochodzie ok. 40.000 zł, czyli 10.000 zł

PRACA i EDUKACJA - ROZWÓJ

1. BEZROBOCIE I NIEOPŁACALNOŚĆ PRACY

- BRAK DOPŁAT DO WYNAGRODZEŃ PRYWATNYCH**
- BRAK FUNDUSZU PRACY NA DOPŁATY NA WYNAGRODZENIA DLA NAJBIEDNIEJSZYCH PRACOWNIKÓW**
- BRAK ZAKŁADU WYNAGRODZEN SPOŁECZNYCH**

Przyjęto się iż w budżetówce lub w korporacji można zarobić i mieć stałą pracę, stałe wynagrodzenie – choć z tym też bywa różnie.

W przeciwieństwie do sfery prywatnej to w sferze publicznej panuje mała rotacja pracowników – nie ma miejsca dla młodych i po szkole.

Obecny system pracy zmusza do pracy aż do 60 r. u kobiet i aż do 65 u mężczyzn, nawet gdy przepracowali 20 lat składkowych u kobiety i 25 lat składkowych mężczyźni.

Jest to niesprawiedliwe iż obecny system pracy – nie daje szans na rotacje w sferze publicznej i pracę dla młodych , po szkołach. Jeżeli ktoś przepracował ok. 20 lat i osiągnął wiek emerytalny – to tak otrzyma emeryturę. Tu chodzi o to że nie ma nikogo kto by pracował na emeryturę tych którzy by pracowali mniej i przeszli na nią wcześniej.

Projekt emerytur stażowych ma sens pod warunkiem jeżeli więcej młodych osób będzie mogło pracować zarówno w sferze budżetowej, publicznej i prywatnej oraz weterani nie będą musieli pracować na jednym stanowisku pracy ok. 40-45 lat.

Trzeba by było wprowadzić jakąś obligatoryjną przerwę w pracy po przepracowaniu kolejno 5, 10, 20, 40 lat, dając czas do zmiany stanowiska pracy i znalezienie nowej pracy. Tak by wszyscy mogli pracować i mieli szanse pracować równomiernie.

Obecny system wynagrodzeń i stanowisk pracy urzędowych, publicznych – jest chaotycznie skonstruowany i wyklucza z państwowej pensji w spoczynku lub w czynie – wszystkich obywateli pracy.

Ten system nie pozwala odpowiednio awansować, rozwijać się zawodowo i zastępować kolejne osoby.

Nie wszyscy należą do odpowiednich związków zawodowych i izb, także nie wiadomo kto jest w spoczynku i w czynie, do kogo i czego należy. Na kasie w biedronce może być ktoś kto był kiedyś dyrektorem, czy na radnego startować ktoś kto pracował kiedyś na kasie.

Ludzie są dezorientowani, gdyż za poszerzaniem swojego wykształcenia, umiejętności, doświadczenia, kompetencji nie idzie w odpowiednim miejscu lub w nieodpowiednim miejscu i czasie odpowiedni awans.

Właściciele nie szkolą lub odpowiednio nie szkolą też swoich pracowników i nie przygotowują ich do zajmowanego stanowiska, najczęściej szuka się osoby mało doświadczony, aby je wykorzystać lub osoby z konkretnymi kwalifikacjami na konkretne stanowisko. Przy czym duża jest konkurencja i bezcelowość składania CV wszędzie.

Ludzie są zrezygnowani szukaniem pracy lub niechętni do pracy – gdyż nie są odpowiednio szanowani i wynagradzani przez samo państwo. Inteligencja jest tego dowodem.

Profesor może spać pod śmietnikiem. Tu nie ma żadnego wynagrodzenia po samym ukończeniu szkoły i motywacji do kontynuacji nauki oraz za udzielanie społecznie.

Po analizie tytułów, stanowisk, funkcji, zawodów i wynagrodzeń, doszedłem do następującego – rozwojowego systemu awansu i wynagrodzeń wszystkich obywateli w

spoczynku i czynie – po należeniu do odpowiedniej izby i związku zawodowego lub opieki Zakładu Wynagrodzeń Społecznych, który nie zdołał się wykształcić w kulturze socjalistycznej państwa polskiego – jako równoważnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – co jest paradoksem, w przypadku likwidacji państwowych firm i miejsc pracy.

KLASA ROBOTNICZA, LUD DOCHÓD GWARANTOWANY netto w spoczynku						
Netto	OŚWIATA	SAMORZĄD i RZĄD	WOJSKO I STRÓŻE	DUCHOWNI	PRAWO	ADMINISTRACJA
500.	technik	Praktykant	Szeregowi i posterunkowi	Kandydat i ministrant	doradca	Zastępca kierownika
1000.	Licencjat i inżynier	Asystent i stażysta	Kapral i inspektor	Lektor i kościelny	Radca prawny	kierownik
1500.	magister	Skarbnik rejonowy	Plutonowy i komisarz	Kleryk	Prawnik rejonowy	Zastępca dyrektora
2000.	doktor	Radny i ławnik gminy (sołtys)	Sztabowy i aspirant	Ksiądz	Referendarz rejonowy	dyrektor
2500.	Docent	Sekretarz gminy	Chorąży i sierżant	kapłan	Prokurator rejonowy	Zastępca prezesa
3000.	Profesor	Wójt gminy	Kwatermistrz i komendant	Wikary (gmina)	Sędzia rejonowy	prezes
KLASA WYŻSZA, BURŻUAZJA I SAMORZĄD						
4000.	Dziekan oświaty	Skarbnik powiatu	audytor	Proboszcz dekanatu (powiat)	Prawnik okręgowy	Główny Inspektor
5000.	Kurator oświaty	Radny i ławnik powiatu	adiutant	Diakon diecezji (okręg)	Kurator okręgowy	Główny Kierownik
6000.	Kanclerz oświaty	Sekretarz powiatu	Kapitan	kanonik	Referendarz okręgowy	Główny Dyrektor
7000.	Rektor oświaty	Starosta i burmistrz powiatu	Oficer	biskup	Prokurator i Sędzia okręgowy	Główny Prezes
KLASA NAJWYŻSZA, ARYSTOKRACJA I RZĄD						
12.000		Senator i Rzecznik	Major	arcybiskup	Prawnik generalny	Inspektor generalny
14.000.		Posel	podpułkownik	metropolita	Kurator generalny	Naczelnik generalny
16.000.		Wojewodowie, sekretarz stanu i minister	pułkownik	prymas	Referendarz generalny	Kierownik generalny
18.000.		Marszałek Sejmu i senatu, premier	generał	kardynał	Prokurator generalny	Dyrektor generalny
20.000		Prezydenci miast i Prezydent Państwa	admirał	papież	Sędzia najwyższy	Prezes generalny

PRZEDSIĘBIORCZOŚĆ

- BRAK DOPŁAT DO INWESTYCJI DLA NAJBIEDNIEJSZYCH PRZEDSIĘBIORCÓW**
- BRAK FUNDUSZU INWESTYCYJNEGO Z SKŁADEK OD BOGATSZYCH PRZEDSIĘBIORCÓW**
- BRAK ZRÓWNOWAŻONEGO, SPRAWIEDLIWEGO I SPÓJNEGO SYSTEMU PODATKOWEGO DO UZYSKIWANEGO DOCHODU I PRZYCHODU FIRMY, UNIEMOŻLIWIA ROZWÓJ PAŃSTWA I SAMORZĄDÓW**

Obecny system składkowy i podatkowy uniemożliwia zrównoważone zasilanie i finansowanie przez państwo Polskie różnych inwestycji oraz Resortów.

Problemy

- 1. Microfirmy i małe firmy nie płacą mniejszego podatku i trudno im jest się utrzymać przy dużej konkurencji na rynku.**
- 2. Wielkie i duże firmy nie płacą podatku od wzbogacenia się, przez co nie wspierają biedniejszych przedsiębiorców i pomysły w biedniejszych miejscach, regionach w Polsce.**
- 3. Skala podatkowa jest nie jednolita i nie zróżnicowana, nie zrównoważona.**
- 4. Rynek jest całkowicie otwarty i wolny, nie jest ograniczony, co powoduje że jest duża konkurencja, krótkie życie produktu i usług, krótkie życie pracy, działalności, firm, przedsiębiorstw bez dobrego zabezpieczenia i dobrego pomysłu oraz niska wartość pracy – brakuje Ministerstwa Kontroli Państwowej, Zakładu Wynagrodzeń Społecznych...**

- 1. Microfirmy 30-60 tys.**
- 2. Małe firmy 61-120. tys.**
- 3. Średnie firmy, Spółdzielnie pracy 121-250 tys.**
- 4. Duże firmy, Spółka/ Koncern 250 tys-1.000.000 mln**
- 5. Wielkie firmy, Holding / Monopol – 1.000.000 mln-5.000.000 mln**

Przed wszystkim wydaję mi się iż składki z handlu towarami i usługami, powinny iść na 5 PODSTAWOWYCH FUNDUSZY

- 1. FUNDUSZ INWESTYCYJNY (składka inwestycyjna dla przedsiębiorców i państwa oraz ministerstw)**
- 2. FUNDUSZ SOCJALNY (składka dla bezrobotnych i wychowywanie dzieci oraz pracowników na urlopie)**
- 3. FUNDUSZ PRACOWNICZY (składka na wynagrodzenia i premie dla urzędników oraz obywateli)**
- 4. FUNDUSZ UBEZPIECZENIOWY (składka na ubezpieczenia emerytalne , rentowne i zdrowotne)**
- 5. FUNDUSZ NAJMOWY (składka na najem lokalu i budynku, dzierżawę ziemi, gruntów z skarbu państwa)**

KULTURA

Problemy

1. Brak odpowiedniej struktury i organizacji Instytucji Kultury powoduje brak odpowiedniego finansowania, zarządzania i dostęp, korzystanie, udział obywateli w kulturze

powód:

Przede wszystkim brak Domów Kultury Dorosłych DKD, czy Domów Pracy Twórczej i Pracowni oraz warsztatów animacyjnych poza Uczelniami, Urzędu Kultury i Cenzury powoduje iż każdy obywatel, twórca i artysta, kadra kulturalna nie ma dostępu do tworzenia i publikacji sztuki oraz prezentowania swojej kultury i nie ma pomocy w tworzeniu sztuki i prezentacji kultur innym.

1. URZĄD KULTURY
2. OŚRODEK KULTURY
3. DOM KULTURY
4. AGENCJA KULTURY
5. CENTRUM KULTURY

1. Młodzieżowy Dom Kultury „MDK” (budżet 100 tys.) i 1.000.000 w terenie
2. Ośrodek Kultury (budżet rocznie 300 tys) i 3.000.000 mln w terenie – miasto do 5000 tys.
3. Dom Kultury (budżet rocznie 500 tys.) i 5.000.000 mln w terenie – miasto od 5000 tys
4. Agencja Kultury (budżet rocznie 700 tys.) i 7.000.000 mln w terenie – miasto do 50 tys.
5. Centrum Kultury (budżet rocznie 900 tys.) i 9.000.000 mln w terenie – miasto od 100 tys.

Brakuje zasiłków

- 1. ok. 200 zł zasiłek animacyjny za uczęszczanie na warsztaty animacyjne do MDK**
- 2. ok. 500 zł zasiłek wolontariacki za udzielanie w Domach Wolontariackich (siedzibie stowarzyszeń, towarzystw i fundacji oraz donacji)**
- 3. ok. 700 zł zasiłek twórczy dla wszystkich osób twórczych udzielających w Urzędach Kultury**
- 4. ok. 900 zł zasiłek artystyczny dla wszystkich artystów udzielających w pracowniach artystycznych opiekunów artystycznych**

Kadra kulturalna jest również nie odpowiednio wynagradzana powinny być wynagrodzenia i zasiłki dla wszystkich w kadrze kulturalnej

- 1. Dyrektor Artystyczny, Menadżer Kultury 10.000 tys**
- 2. Kurator i Kustosz Sztuki 8000 tys.**
- 3. Pedagog Twórczości 6000 tys.**
- 4. Animator Kultury 4000 tys.**
- 5. Psycholog Sztuki 2000 tys.**

Brak odpowiedniego finansowania kultury powoduje iż nie rozwija się ona odpowiednio i ograniczony jest do niej dostęp oraz aktywność.

Powód:

- brak odpowiednich zasiłków dla twórców, artystów, kadry kulturalnej**
- brak odpowiednich środków z podatku reprograficznego (3-5%) od nośników mediów i prezentacji multimedialnych.**
- brak odpowiedniego łożenia na kulturę przez samorząd i rząd po równo**

W wielkich metropoliach od. 500 tys. do 5 mln łoży się tylko 1% na kulturę.

W dużych miastach do 50 tys. - 500 tys. łoży się tylko 3% na kulturę.

W dużych miasteczkach od 20 tys – 50 tys. łoży się lub powinno łożyć 5 % na kulturę .

W miasteczkach od 10 tys – 20 tys. powinno łożyć się na kulturę 7 %.

W dużych wsiach od 5.000-10.000 tys. powinno łożyć się na kulturę 9 %

W małych wsiach od 500 – 5000 tys. powinno łożyć 11 %

RESORTY

Zlikwidowano nie niesłusznie różne socjalistyczne, społeczne rozwiązania, przede wszystkim zlikwidowano i zredukowano różne ministerstwa, aby poradzić sobie z różnymi problemami społecznymi i finansowymi państwa.

Połączono Ministerstwo Pracy i Przedsiębiorczości z Ministerstwem Rodziny i Polityki Społecznej.

To tak jakby połączyć Ministerstwo Kultury z Ministerstwem Sprawiedliwości i przez rygor, represje uczyć ludzi kultury.

To tak jakby połączyć Ministerstwo Zdrowia z Ministerstwem Sportu, odbierać ludziom szanse na spokojne leczenie i rehabilitacje, zmuszać osoby chore, niepełnosprawne do zdrowienia przez sport.

Obecnie w rządzie premiera Donalda Tuska, funkcjonują w Polsce Ministerstwa

- 1. Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej**
- 2. Ministerstwo Zdrowia**
- 3. Ministerstwo Sportu i Turystyki**
- 4. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi**
- 5. Ministerstwo Rozwoju i Technologii**
(budownictwo, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne oraz mieszkalnictwo i gospodarka)
- 6. Ministerstwo Sprawiedliwości**
- 7. Ministerstwo Spraw Zagranicznych**
- 8. Ministerstwo Spraw wewnętrznych i Administracji oraz Wyznań Religijnych i Mniejszości Narodowych**
- 9. Ministerstwo Obrony Narodowej**
- 10. Ministerstwo Przemysłu**
- 11. Ministerstwo Edukacji Narodowej**
- 12. Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego i Nauki**
- 13. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego**
- 14. Ministerstwo Klimatu i Środowiska**
- 15. Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Śródlądowej oraz Infrastruktury i Transportu**
- 16. Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej (Samorządowej)**
- 17. Ministerstwo Finansów**
- 18. Ministerstwo Cyfryzacji**
- 19. Ministerstwo Aktywów Państwowych (Skarbu Państwa)**

Według mnie powinny być następujące Ministerstwa i nazwy:

- 1. Ministerstwo Rodziny, Pomocy i Polityki Społecznej**
- 2. Ministerstwo Zdrowia, Rehabilitacji i Opieki Społecznej**
- 3. Ministerstwo Sportu, Turystyki i Rekreacji Publicznej**
- 4. Ministerstwo Rolnictwa, Żywności i Rozwoju Wsi**
- 5. Ministerstwo Budownictwa, Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast**
- 6. Ministerstwo Rozwoju, Technologii i Patentów**
- 7. Ministerstwo Przemysłu i Eksploatacji**
- 8. Ministerstwo Handlu, Konsumpcji i Konkurencji**
- 9. Ministerstwo Gospodarki (Morskiej i Śródlądowej, Lądowej)**
- 10. Ministerstwo Komunikacji i Transportu**
- 11. Ministerstwo Cyfryzacji i Mediów Publicznych**
- 12. Ministerstwo Leśnictwa, Przyrody i Ochrony Środowiska**
- 13. Ministerstwo Gospodarki Komunalnej**
- 14. Ministerstwo Pracy, Przedsiębiorczości i Ubezpieczeń Społecznych**
- 15. Ministerstwo Finansów i Banku Narodowego, Polityki Rządowej**
- 16. Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej (Samorządowej)**
- 17. Ministerstwo Kultury, Sztuki i Dziedzictwa Narodowego**
- 18. Ministerstwo Edukacji Narodowej**
- 19. Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego i Nauki**
- 20. Ministerstwo Wiary i Mniejszości Narodowych**
- 21. Ministerstwo Sprawiedliwości**
- 22. Ministerstwo Obrony Narodowej**
- 23. Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego i Spraw Wewnętrznych**
- 24. Ministerstwo Spraw Zagranicznych**
- 25. Ministerstwo Administracji**
- 26. Ministerstwo Skarbu Państwa i Aktywów Państwowych**

Zlikwidowano różne Urzędy lub nie rozwinięto ich lub nazwano inaczej, które powinny być wg mnie następujące:

Nie rozwinęły się lub zostały zlikwidowane:

- 1. Urzędy**
- 2. Ośrodki**
- 3. Domy**
- 4. Agencje**
- 5. Centra**

BANKI – SPICHLERZE

W Polsce brakuje rozwiniętych banków - spichlerzy, do najbardziej znanych należy Bank Żywności, współpracujący z Ministerstwem Rodziny, który ma wspierać najuboższych obywateli.

Mogły by być również banki związane z najważniejszymi potrzebami obywateli.

- 1. Bank Żywności i Napoi (żywność i napoje)
– *Ministerstwo Rolnictwa współpraca z Ministerstwem Rodziny***
- 2. Bank Leków i Suplementów (Leki i Suplementy)
- *Ministerstwo Zdrowia, współpraca z Ministerstwem Sportu***
- 3. Bank Odzieży i Obuwia (Odzież i obuwie)
- *Ministerstwo Kultury, współpraca z Ministerstwem Wiary***
- 4. Bank Środków Czystości i Kosmetyków
- *Ministerstwo Gospodarki Komunalnej, współpraca z Ministerstwem Środowiska***
- 5. Bank Sprzętów i Materiałów Biurowych (biuro)
- *Ministerstwo Administracji, współpraca z Ministerstwem Edukacji i Szkolnictwa Wyższego***
- 6. Bank Sprzętów i Materiałów Budowlanych (budownictwo)**
- 7. Bank Militarny (militaria) itp., itd.**

Kopia

- 1. adresat**
- 2. nadawca**